

Nr 18.

Av herr **Sandler**, om ändring av 11 §, 2 mom. i förordningen angående bevilning av fast egendom samt av inkomst.

Uti förordningen angående bevilning av fast egendom samt av inkomst stadgas i § 11, mom. 2 b, att från inkomst av arbete må avdrag ske för ränta å lånt rörelsekapital. Denna bestämmelse har tolkats och tillämpats så, att förmånen av ränteavdrag tillerkänts affärsmän av olika slag för deras i rörelsen nedlagda, lånta kapital, men däremot ej lönearbetare och tjänstemän för ränta å det kapital de måst låna för sin utbildning, bosättning m. m., som är nödvändigt för deras tjänst.

Om de oegentligheter, som i detta avseende föreligga, yttra kommunal-skattesakkunniga, herrar G. V. Eiserman och E. von Wolcker, uti sin år 1917 avlämnade utredning, sid. 179 och 180, följande:

»Med den tolkning, som praxis givit åt bestämmelsen om skuldränteavdrag — såsom rätt till avdrag för ränta å sådan skuld, som icke kan antagas hava gjorts för förvärv av i rörelsen använd fast egendom eller för sådan egendoms förbättrande — och med hänsyn dessutom till svårigheterna för taxeringsmyndigheterna och måhända ofta även för rörelseidkarne själva att göra noggrann åtskillnad mellan privatskuld och affärs-skuld, resulterar bestämmelsen faktiskt för många rörelseidkare i obegränsat avdrag för all skuldränta; åtminstone blir detta förhållandet för rörelseidkare, som icke äga fastighet, men även de, som äga fastighet, kunna i allmänhet opåttalt göra avdrag för alla slags skuldräntor, utan att taxeringsmyndigheterna, i saknad, som de alltför ofta äro, av räkenskapsutdrag rörande rörelseidkarnes affärsställning, äro i tillfälle att pröva, huruvida avdrag gjorts jämväl för skuldränta, som rätteligen belöpt på fastigheten eller annat å själva *anläggningen* nedlagt, lånt kapital. I fråga om aktiebolagen,

som äro pliktiga att med deklARATIONEN foga räkenskapsutdrag, kan behörigheten av gjorda skuldränteavdrag givetvis lättare, ehuru knappast i tillräcklig grad, kontrolleras. Tager man vidare i betraktande, att affärsmän vid sidan av rörelsen kunna hava för lånta medel köpt aktier, varå utdelningen som bekant icke är föremål för kommunal beskattning, ställer det sig ännu mera orättfärdigt, att skuldräntan å dessa lånta medel, såsom i verkligheten ofta sker, går i avräkning vid beskattningen av den till kommunen skattepliktiga inkomsten av rörelsen. Denna nästan obegränsade möjlighet till skuldränteavdrag motsvaras för andra inkomsttagare icke av rätt till avdrag ens för ränta å sådan gäld, som åsamkats för vinnande av särskild utbildning för arbetsinkomstens förvärvande. Man jämför exempelvis en tjänsteman eller en praktiserande läkare eller en konstnär å ena sidan samt en handlande å andra sidan, vilka vardera satt sig i 15,000 kronors skuld, de förra för sin utbildning och den senare för startandet av affären; vid i övrigt lika stor nettoavkastning av förvärvsverksamhet bliva de ändock icke lika beskattade, i det att de förra förvägras all rätt till skuldränteavdrag, medan handlanden åtnjuter sådan rätt.

Av detta de sakkunnigas yttrande framgår uppenbart, att lönearbetare och tjänstemän för närvarande äro ställda i ett ogynnsammare kommunalt skatteläge än ett flertal andra skattedragare. Hävande av denna oegentlighet torde kunna ske på tvenne olika vägar. Antingen så, att rätt till gäldränteavdrag borttages efter hela linjen eller ock så, att likställighet ifråga om avdrag för gäldränta införes och sådant avdrag sålunda medges å inkomst av arbete, vare sig räntan avser lånt rörelsekapital eller annan gäld, åsamkad för den enligt bevillningsförrordningen beskattningsbara inkomstens förvärvande.

Till dess en genomgripande kommunal skattereglering och skatteutjämning blivit genomförd — den torde låta vänta på sig ännu några år — synes det lämpligast att följa det senare alternativet. Att invänta den kommunala skattereformens genomförande kan, då orättvisan här är klar och påtaglig, icke enligt mitt förmenande försvaras, allraminst nu i dessa kris- och dyrtider, då kommunalskatterna mångenstädes så hårt trycka särskilt lönearbetare och tjänstemän. Tillämpning av sådan avdragsrätt borde därför, så vitt möjligt är, ske redan vid årets taxeringar.

Jag tillåter mig därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i förrordningen angående bevillning av fast egendom samt av

inkomst, att avdrag enligt förordningen, § 11, mom. 2, må kunna beviljas för all ränta å gäld, som hänför sig till den enligt bevillningsförordningen beskattningsbara inkomsten.

Och anhåller jag, att bevillningsutskottet ville giva förslaget stadgande lämplig formulering.

Stockholm den 17 jan. 1918.

J. Sandler.
